

בסימן 'יום הזיכרון לשואה'

כניסת שבת:
ירושלים: 18:26
ת"א: 18:41
חיפה: 18:43
באר-שבע: 18:33

יציאת שבת:
ירושלים: 19:39
ת"א: 19:41
חיפה: 19:41
באר-שבע: 19:41

יריית פתיחה / אישי פרי

"במסגרת עבודת הקרבנות אין מקום לשרירות סובייקטיבית. כי מקריבי הקרבן מבקשים קירבת אלוה-ים, אך זו לא תושג אלא על ידי שמיעה בקול ה' וקבלת עול מצוותיו. מותם בשעת חנוכה ראשונה של המקדש הוא אזהרה לכל הכהנים שלעתיד; הוא מוציא כל שרירות מתחום המקדש - שכל עצמו איננו אלא מקדש לתורה! פעילות כהני ישראל תתבטא - לא בהמצאת חידושים בתחום העבודה - אלא במתן תוקף למצוות ה'."

לפעמים יש צורך לחדד את ההיגיון הבריא והיבש: דומה היה בעיני רבים כי ישנו מרכול פנים-חרדי, ושמדובר, כאמור, בשגיאה פטאלית. הדת לאלוקים היא, והיא לכ-ו-ל-ם ניתנה---

יסוד ברוח זו למדתי דווקא בעיצומו של חג הפסח האחרון, אז הרהרתי קשות: מה פשרה של התשובה אותה אנו משיבים לרשע הסונט בנו: "מה החוקים אשר ציווה אלוקינו אתכם?" בדמות "חג פסח הוא להשם...". כלום הרשע בור וחלול-דעת? הלא הוא יודע את אלוקיו אך ממרה את פקודותיו בזדון ובמתכוון? אז מה אפוא ייתן לו המענה הפשטני בדמות "חג פסח הוא להשם.. אשר פסח על בתי אבותינו במצריים...!?"

1. הדת - לא לדתיים בלבד!

ספור סיפרו על 'חוזר בשאלה' אחד, שבאורח ספונטני לאקוני בירך ברכת 'אשר יצר' בצאתו מהשירותים. לא ארכו השניות וגילה את 'שגיאתו' ומיד תיקן 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. (המנהג לתקן 'ברכה לבטלה' - הנאמרת ללא צורך..). כאן שוב גילה שהחרדיות לא נסתלקה ממנה - אף אם ממנה הסתלק..

אכן, עצם הגישה של האיש הייתה בלתי נבונה בעליל, שכן, מדבריו עולה, כי בהר סיני, ניתנה התורה רק לעם החרדי. אלו שאינם מאלו כנראה לא היו שם ולא נכללו בצו האלוקי העתיק שהיווה את עמנו לעם. המה 'פטורים' מהמצוות, באורח סלקטיבי.

מטיבה של הפרשה הטראגית של מות שני בני אהרון בקרבם לפני השם אל המזבח לשם הקרבת הקרבן אשר לא צוו בו (ויש אומרים שאף קרבו אליו כשהם שתוי יין - עברה חמורה), המופיעה בפרשתנו, אתה למד, כי מדובר בשגיאה פטאלית:

כי אכן כי כן, כך פירש הרש"ר הירש בלשון הזהב שלו את שורש העונש החמור בו לקו בגין בקשתם להתקרב עוד יותר אל אלוקיהם בהקרבת קרבן שלא נצטוו בו:

השבוע בגליון:

4

מוזיאון השואה החרדי נחשף!

למה הם לא עומדים בצפירה?

3
2

מכתב לשר החינוך!

האדמו"ר ניצול המחנות, מתקומם נגד עיריית ירושלים

3
5

סיפור שבת: מלידא ועד מודיעין עילית..

נא להתפלל לרפואת:

תקווה שרה בת מלכה

גליון "פרשת השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמואליק כהן. לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

נראה, שפירושו ופשרו של דבר כך-הוא: הרשע של ההגדה אכן מכיר היטב את המצוות. מהבית. אבל הוא משייך אותם סקטוריאלי. לעם החרדי. מצוות, הוא יפטיר בלעג, שייכות לעבדקנים המתנועעים מול הגמרא עם האותיות הארמיות העתיקות. החילונים של ישראל, לא שייכים להם. זה לא הנטל המוטל על כתפיהם. הם, כביכול, שייכים לחול ולחומר. לדבריו, בשום אופן לא יעזו לנגוע ברוח הנאצל. "אשר ציווה אלוקינו אתכם", הוא קובע.

והעם החרדי ישלול את ההנחה שבאמתחת הרשע. לא, אין זו מצוות העם החרדי. "פסח הוא להשם". החג שייך לאלוקים. אלו לא עוד קודי התנהגות סקטוריאליים. והוא ציווה על כ-ו-ל-ם. גם עליך. לא תוכל להרגיע את נקיפות מצפונך באמצעות הטחת לעג ובזו לעבר האחר - שעדיין שומר.

באורח עקרוני, זו הייתה השגיאה, באופן דק, בה לקו בני אהרון - נדב ואביהוא, אשר הקריבו במקדש קרבן אשר לא צווו בהם - "אש זרה", בלשון הכתוב.

וכאן, מה הולמים אפוא המה דברי הרש"ר הירש שהובאו מעל בימה זו בשבועות עברו כדי להבהיר שהקרבת התרבות היהודית היא חיונית ואלמנטארית לכל יהודי באשר הוא. והיא שייכת לקולקטיב הישראלי:

"תכלית הקרבן היא קרבת אלו-הים. קרבת האלו-הים היא הטוב היחיד לאדם מישראל שבלעדיה הוא חש מעורטל מכל ייעוד האדם. במקדשי א-ל יבין האדם שקרבת האלו-הים היא קנה מידה יחיד להשקפת עולמו ולהערכת אושרו. שם, בדביר ובהיכל, יתברר לו שאושרו הרוחני והחומרי יתפתח רק בקרבת ה'. ובשלטון דת א-ל. בחצר ילמד שהדרך היחידה להשגת קירבת השם היא ההתמסרות לאש דת המאירה והמזקקת והמחייבה. שם נפתרות חידת החיים. שם תלויה מידת האושר במידת קירבת השם. כן אבד טעמו של האושר אם הוא מצוי בריחוק מהשם".

הלא זה ברור לכולנו: לא רק חרדי צריך לפתור את חידת החיים. לא רק חרדי צריך להתמודד עם תמורות המודדות את מידת אושרו. התורה איננה מרכול פנים-חרדי. ומשמעות נוספת ואקטואלית למדי יש לדברים הללו: בהקשר לנושא לימודי הליב"ה.

שר החינוך החדש מקווה לחולל 'חינוך מחדש' למגזר החרדי. הוא תמה, ובזווית השקפת עולמו גם בצדק: מה כבר יעוללו לימודי אנגלית ואחרים לילד החרדי עטור הפאות המתבדרות?.

גם מבלי להתייחס לתוצאות ההרסניות, עליהם כבר מבכים הורים רבים, אשר כמו עיניהם חוזים איך שלימודי החול הפכו לעיקר, והקודש לטפל כתוצאה מהאובססיה ללימודי הליב"ה, הרי שפרשה זו, הטראגית, של נדב ואביהוא, גם יפה היא כדי לנפנף בה ולהעלות על נס את מתווה הלימוד החרדי: העם החרדי מבקש לנטור על שמירת הזהות האלוקית הצלולה שלו. הדרך והשיטה איננה שלו, כדי שישחק איתה כמו בטטריס. לפיו, יש להקדיש באורח טוטאלי את הלב של עולם התורה לאלוקים - בלי תוספות ותפאורות סובייקטיביות. צאו אתם ותראו מה קורה לנדב ואביהוא שהמרו את הקו הזה, ולא בזדון.

הקשב הקשב שר החינוך!

בגדר "שביתת בהמתו"

בשולחן ערוך הלכות שבת (סימן רמ"ג סעיף ו') למדנו: אסור לאדם להשכיר בהמתו לגוי בערב שבת. והוא האיסור הקרוי "שביתת בהמתו" - המצווה על האדם להשבית אף בהמתו בשבת.

יש לחקור מהו גדר המחייב בשביתת בהמתו - האם עצם הבעלות של האדם על בהמתו מחייבתו בפעולותיה, או שמא חשוב מעשה הבהמה כמיוחס למעשה בעליה והוא נחשב עושה ה- "מלאכה". וב'בית יוסף' על-אתר מצינו שמדגיש כל העת שמלאכת הגוי בבהמתו מחשיבה את הגוי לשלוחו של היהודי, ובכך מתחייב.

ובזה יש לבאר תמיהה רבה אותה מציג בספר הנודע 'מגן אברהם' שכתב כי המשכיר לעכו"ם חייב על כך מדין של שביתת בהמתו כי שכירות לא קונה וכשלו עדיין הוא, אולם מאידך נוקטים אנו שקונה ביחס לחומר, בסיטואציה הפוכה, בה הגוי הוא שמשכירו להישראל. והוא צריך באור. נוסף לכך, מה שהקשה בספר זה, מתרומה - המיועדת לכהן - ששם מצינו כי הישראל מאכיל בהמת הכהן כרשיני תרומה, ורואים אנו שאפילו הבהמה ברשות הישראל לא אומרים אנו ששכירות כן קונה ביחס ללהחמיר.

ונראה ליישב ברור לפי האמור: גדר המחייב בשביתת בהמתו שונה בעליל מגדר המחייב בתרומה וכל כמות. שכן, שביתת בהמתו המחייב הוא הפעולה המיוחסת להבעלים, ולכן גם אם זה רק ברשותו, מכל-מקום הפעולה היא המחייבת שבכך חשובה "מלאכה" של הבעלים. אכן, בשונה מכך, בתרומה אין המחייב הפעולה כלל אלא עצם הבעלות של הכהן על התרומה.

ומעתה נראה שכל המחלוקת שאנו מוצאים כאן ביחס לשאלה עד כמה האדם נחשב בעלים (ראה שם), לא תלויה בשאלת בעלות - אלא האם המחייב הוא עצם הבעלות, ואפילו קלושה די לכך, או שמא המחייב הוא המלאכה של הבהמה, וכל שהזכויות ושימושי הפעולה שייכים לשוכר, לא יוכלו אלו אפוא להתייחס לבעלים!.

שאלה: פרשת הליב"ה: למה בחינוך החרדי מסרבים ללמוד לימודי ליב"ה? על מה יוצא הקצף?

תשובה:

ראשית, חשוב להבהיר את בסיס העניין: היעד של החינוך היהודי הוא לגמרי שונה מהיעד של החינוך הכללי במדינת ישראל. היעד שלו הוא לגדל דורות של בנים שיתעלו במעלות התורה, וכי הם חיינו ובהם נהגה. מטרה קוטבית ממזרח למערב מהחינוך הכללי. מכאן הכל מתחיל. מהשאלה מה מטרת החיים. מהאל"ף בי"ת. לימודי הליב"ה, אינם מקדמים אותנו, בלשון המעטה, לעבר המטרה הזו.

כל זה לגופו של עניין, אך גם בלי זה חשוב להזכיר נקודה פשוטה: קיבלנו אוטונומיה חינוכית בעת הקמת המדינה, ממשלת בן-גוריון הכירה בזה ועל-דעת זה הוקם החינוך העצמאי. יש לנו מפקחים וועדת חינוך משלנו, בחומר ובמקצועות. הליב"ה זה חדירה - שאנשים שיושבים מחוץ למערכת שרוחקים מהשקפת עולמנו יקבעו את התכנים.

חינוך ילדי ישראל אינו יכול להימסר לאנשי משרדים, יהיו בעלי השפעה ככל שיהיו. אמנם העוזר והמסייע לחינוך תורני אמיתי ומקורי אזי יש להוקיר לו טובה, אך מכאן ועד לתת לו הסמכות להגיד לו איך להנך בנינו ובנותינו, גם במקצועות חול, זה בלתי אפשרי. יש מסורת ודרך שהתוו גדולי התורה שלנו, עוד לפני כמה דורות בעת הקמת המדינה כאשר הם הקימו את 'החינוך העצמאי'.

* הכותב הינו יו"ר מוסדות 'החינוך העצמאי' בישראל

צוהר לרב בישראל

הכר את הרב

הרבי: מנחם מנדל טאוב מקאליב. גיל: 91. מקום מגורים: ירושלים.

למרות שהוא נמנה עם אחרוני ניצולי השואה, ובמגזר החרדי, אליו משתייך, נחשב אף לדמות שהכי מזוהה עם מוראותיה, עדיין מסרב הרבי מקאליב לעמוד בצפירה לזכר קדושה. "מה יש לזכור בעמידה", הוא תמה בפשטנות, "מה התכל'ס בזה - צריך לזכור כל רגע את הקב"ה. שוויתי השם לנגדי תמיד. לכן יש להגיד משנה לזכרם של אחינו, השם 'יקום דמם'."

קולו של הרבי חלוש. בשיחה שאנו עורכים עימו, בה נזכר גם יו"ר ארגון לב מלכה הרב אברמן, הוא לא מצליח להגביה קול. אולם ברגע אחד, הכל משתנה: כשהוא מדבר על ההריסות והפקחים מעיריית ירושלים שמעוללים לו שמות. "העירייה בירושלים, בשונה מכל מקום בארץ, עושה לנו צרות צרורות", הוא קובל. "בשביל זה הגענו מהשואה - לראות דברים כאלו?", הוא תמה כשהוא נשק מכאב. "הוציאו לי את כלי המטבח מהאולם שבבניין מוסדותינו ללא רחם. בלי רגישות. אנחנו בגרמניה פה? מה קורה פה??"

לא רבים יודעים, אבל העובדה שהארץ מלאה באירועים של "יום שכולו תורה" ביום העצמאות כמו ימי פגרה אחרים, היוזמה התומה על שמו. "התחלתי עם זה לפני ארבעים שנה, בחולון. עשינו עם זה מהפכים שלמים בעיירות ובקיבוצים", נזכר הרבי.

אך אין ספק שמפעלות חייו כרוכים בשואה. הרבי הוציא לאור אינציקלופדיה שנושאת את השם "שמע ישראל", ואף שוקד על הקמת מוזיאון מתחת לבניין המוסדות ברחוב חנה בבירה, כדי לתת מענה יהודי-אמנוני לנוער הצעיר סביב השואה, אותה חווה בעצמו.

האדמו"ר חיבר גם ספרים תורניים רבים. ביניהם: שאלות ותשובות וספר על התורה בשם "קול מנחם". ועוד היד נטויה.

תרבות - ספרות - דעות

מוזיאון השואה החרדי נחשף! / ידיעה

לא רבים - ואם נדייק אזי מדובר במתי-מעט - היודעים על התכנית השאפתנית של ניצול המחנות, הרבי מקאליב (ראה עוד עמוד 3) להקמת מוזיאון שואה אמוני בבניין מוסדותיו שברחוב חנה בירושלים. בשורות הבאות נחשוף, לראשונה, את הפרטים באשר לתכולתו הייחודית של המוזיאון החרדי הראשון.

המוזיאון, אשר יישא את השם 'אני מאמין' ושעלותו מגיעה ל-2 וחצי מיליון \$, עשוי להיבנות ע"י תכנית ששרטט מראש הארכיטקט הנודע ובעל השם, דוד גפני, על שמו חתום גם המפעל המרהיב והמרשים של "מנהרות הכותל". המטרה בהקמת

המוזיאון הינה להבליט את הפן הערכי והאמוני שבשואה הנאצית - פן שכמעט כל ייראה ובל יימצא ביד ושם' החילוני בבירה, שם מצאנו התעלמות ניכרת מאלמנטים יהודיים שבה. לפי התוכנית שהתווה גפני, יבותר המוזיאון לעשרה אגפים שונים, והם: "מחנות ההשמדה" - מראות מרגשים מהמחנות ותיעוד מצולם. "אגף היסטוריה" - ספריית ענק שתציג חומר ארכיוני ממאגר מכון "שמע ישראל". "תולדות גדולי ישראל" - תמונות מאות רבנים ואדמו"רים, ידועים ושאינם, מימות השואה, וסקירת פועלם. "אף החיים בגטו" - תצוגת אביזרים אוטנטיים מתקופת השואה המביעים את הווי הימים ומסירות הנפש לקיום מצוות בצל הגטו. "לזכור ולא לשכוח" - עמדת הנצחה לתיעוד קדושי השואה הי"ד, בשילוב מפעל איתור שמות של נספים. "קהילות ישראל בתפארתם" - קטעי תיעוד נדירים מהווי הקהילות טרום השואה, בצירוף תצוגת פריטי יודאיקה עתיקים. "מאפילה לאורה" - אוסף תיעודי על תקומת הקהילות בארץ, בייחוד על מפעלות חסידות קאליב. "אולם שמע ישראל" - אולם כינוסים והרצאות, כמו גם מפגש לניצולי השואה ובניהם. "אור קולי" - מיצג מצמרר ומרגש על זעקת הקדושים שיאמרו אחריהם "קדיש". "עץ החיים" - יצירה אומנותית לחקיקת שמות תורמי המוזיאון. נוסף לכל אלו, מתוכננת גם הקמת דגם מוחשי של הקרמטוריום שאש חיה תלחך בו, ממש כמו זה שהיה בשואה, על מנת שהמבקרים ינסו לחוש ולחוות איזה ייסורי תופת חוו אבותינו בימי חרפה אלו.

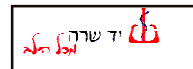
רפואה והלכה

שאלה: מחנות השואה. לחם אין. אך יש שרצים שניתן לאוכלם - האם הדבר מותר?

תשובה:

ראשית יש לציין כי עובדות רבות ששמענו מדברות על יהודים שאכן מסרו נפשם ולו כדי לא לטעום ממאכלות האסורות באכילה - המזכרות בפרשתנו.

ברם, בהלכה משתמע לכאורה, כי רק על שלושה דברים מחויב האדם להיהרג ולא לעבור עליהם, כאשר ביניהם לא נמנה איסור אכילת שרצים ודומיהם. וראה בגמרא פסחים (כה, ב) שמשתמע ממנה ברורות כי בעידן של סכנה מותר הוא בהחלט הדבר. מה-עוד שהדבר גם נפסק להלכה (שולחן ערוך יורה דעה סימן קנ"ה סעיף ג'). לכך יש להוסיף גם את דברי הגמרא שם כי ככלל, כאשר אין לאדם ברירה להימנע מן האיסור, וכי גם לא מכווין לעבור באיסורו, אלא הדבר מגיע לו על כורחו, הרי שהדבר מותר בהחלט.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

רק נחת!

רוב ברכות משוגרות, לחבר אציל נפש ומידות, האיש והנשמה, שוקד תדיר על התורה והשפעתה ניכרת בו, ישראל דוב פייגענבוים יחי', עם ארוסין עם איילה לאה גרינברגר תחי'

אקטואליה / ישראל פרץ

"יום השואה" - מכתב אישי לעיתונאי אבישי בן חיים

כעיתונאי חרדי - המסקר בעיקר את יהדות ספרד, אני מלא הערכה לעבודתך המסורה בסיקור מקצועי ונקי בתחום זה. ידוע אתה, ואני לא מחדש דבר, כאחד מהעיתונאים האובייקטיביים המסקר את הלב הפועם של יהדות ספרד והתנועה שלה. ברם, אני מופתע כל שנה מחדש, שעה שאני פוגש אותך, כמו בריטואל קבוע ומאוס, בכיכר השבת בבירה, שעה 8 בערב, בשעת הצפירה של 'יום השואה'.

תגיד, אבישי, אבל בכנות: לא נמאס לך לסקר אסופת זבובונים המרקדים ומהדסים בכיכר הלוך ושוב? מי כמוך יודע שמדובר בכמה עזובי קיר צמאי-תקשורת, שהדבר הראשון שהינו לחם-חוקם הוא תשומת הלב התקשורתית שלך. האם אינך נלאה לשוטט עם אותם מצורעי חברה מידי שנה? האם אז אתה לא מקטלג עצמך עם שבט העיתונאים ה'משה נוסבוים' המסקרים את החרדי כמו היה מפלצת או בת-יענה? הרי, עם כל הכבוד, אבישי, אתה לא 'חשוך' כמוהם, אז מה אתה עדיין מחפש בכיכר השבת ביום השואה? מתפלא אנוכי.

סיפור שבת: מלידא ועד מודיעין עילית

לידא. תרע"ט.

השמים אפלים. התושבים היהודים שבותרו ממלחמת העולם, חבולים ברוחם ובנפשם. זעקת קול דם האחים עדיין מהדהדת מן האדמה. הכל מסתגרים בבתים שבעיירה הפולנית, בחשש מפני הבאות. אבל רק יגיע הכפיים, רבי יצחק כץ, יוצא מביתו. חש בטוח. הוא רוקם היה קשרי ידידות עם אחיו הפולניים, ובכך סודק את חששותיו.

אבל בליל הסדר - הלילה שבו מצוין עם ישראל את הפרעות המצריות שהעיבו עליו לפנות שנות-דור - דווקא בלילה הזה, הוא נקטל על ידי מרצח נתעב. איש לא יבדוק מי בדיוק ביצע את הרצח המצמרר, כי עקבות אדם בחוץ געדרו, אבל התקווה נקננת בלב כולם: "ארץ - לפחות את, שצפית בגפך ברצח - אל תכסי דמו".

שלושה בנות היו לו לרבי יצחק. לא חלף זמן רב מאז פטירתו של האב הדגול, צרה חדשה העיבה על המשפחה העצובה. אחת הבנות, לקתה באלם. לא הצליחה לפלוט הגה, אפילו לא ציוץ קל, מפיה.

בצר להם, יצאו בני המשפחה כולה בניווסטה של האלמנה למעונו של הכהן הגדול מאחיו, מרן רבי ישראל מאיר הכהן, ה'חפץ חיים', שבעיר ראדין הסמוכה, ותינו במר-ליבם את הצרה החדשה שניתכה על בת המשפחה. ראש ישיבת ראדין הגביה את ראשו מהספר, ובעיניו הקורנות אצילות אמר באיטיות: "אם תבטיח בת המשפחה לבצור בכל ימי חייה שמירת שבת וטהרת המשפחה, תמצא מזור ופדות לשבי פיה". אמר ולא יסף. כמובן, הבת הנהנה בראשה לאות הסכמה ויצאה עם בני המשפחה מהחדר. אך דקות אחדות מעט יצאו ממעון הקודש, הבליחה זעקה מפיה של הבת, כנגערת מנשון-נחש: "אמא, היכן אבנחנו?". ויהי לפלא.

חוץ מהפלא הזה, בני המשפחה ניסו לעמוד על סוד בקשתו התמוהה של מי שהוכר כ'גדול הדור'. הרהרו בדבר ולא מצאו מנות. אבל כך ציווה וכך תתמוש ההבטחה.

קיבוץ עין-דור. תשי"ג.

בתו של רבי יצחק הנזכרת, התחלנה בעקבות הסחף אחרי הציונות. כנשואה לבת קיבוץ, הסימבוליקה של הניכור לערכי דת ומורשת, גם היא מצאה מקומה באותו מקום. אלא שעל שניים לא העזה לוותר, ויהי-מה: על שמירת שבת וטהרת המשפחה. למרות שהבית, אורח חילוני טיפוסי מקיים, על שמירת שבת וטהרת משפחה יינטור. כי בזכותם, למדה היטב, בגאלה ממצור פיה. כי כך הבטיח ראש הישיבה של ראדין.

ובעיניו, עיני הבדולח צופיות למרחוק, ראה הוא את אשר יתחולל באחרית הימים. אשר נער יקום באביו ומורשת אבות תלחך את העפר. ראה הוא שהקיבוץ יחרחך בצווי יוצרו, ולפיכך הקדים תרופה יהודית מוצקה למכה הרוחנית.

מודיעין-עילית. תשס"ג.

ילדים צוהלים משתובבים להם בעליצות אופיינית. אלו הם הילדים עם המראה החינני; ציציות מתבדרות ברוח ופאות מעטרות את צידי ראשם. גמנים הם על צאצאי של הבת הזו שעמדה במימוש ההבטחה הנצחית. אולי היא זו שגרמה לבני-הבנים לשוב לדרך אבות.

ילדים בעלי חזות חרדית הינם. מקוטלגים כ'חוזרים בתשובה'. אבל לא יודעים כי גם סבתא זיכרונה לברכה לא 'חילונית צברית' הייתה. כלל וכלל לא. היא בטרה בעוז, למרות הרוח העכורה שנשבה באוויר הקיבוץ, על ערכי הברזל ההיסטוריים של עמנו. ולא ידעו אלו הנערים, כי כנראה, היא זו שעמדה להם. וביום בהיר אחד, הגיע כותב השורות אל ביתם השוחק שבעיר החרדית, וחשף בפניהם את הסוד. את הברכה שבותרת בצחית. ודמעה סוררת לחה גשרה מעפעפי עיניהם. וחזונו הנבואי של ירמיהו, מתמוש: "והשיב לב בנים על אבות".

"אל נא אחי תרעו!"

כשר' שמאי גליק, פעיל חברתי חרדי מבית שמש, קרא את תגובת העיתונאים החרדים שהתפרסמה בגיליון חג הפסח, כלפי האשמתם בחרחור מדנים עם הציבור הדתי-לאומי, הוא התקומם. להלן התגובה ששיגר למערכת:

אל נא אחי תרעו! קראתי שבוע שעבר את המאמר הקורא לקרע בינינו לבין הציבור הדתי לאומי ואני אומר די! די לשנאת חינום הזאת. אכן יש הרבה מאוד חילוקי דעות בינינו לבין המתנחלים, חובשי הכפות הסרוגות או כמו שקוראים 'המזרחניקים'. אבל 98% אנחנו שווים; אנחנו מתפללים אותם תפילות. אנחנו מקיימים אותם מצוות ואנחנו אם אותה אמונה בא-ל אחד. אז במי אנחנו נלחמים? באחים שלנו שחושבים כמונו?

אכן יש כעס רב על כניסתם לקואליציה של מפלגת הבית היהודי אך האם זה מצדיק להלחם בכל הציבור הדתי לאומי? יתירה מזאת האם בכל הפעמים שמפלגות חרדיות היו בממשלה והדתיים לא, הם החרים אותנו. זוהי דרכה של פוליטיקה: היום אתה למעלה ומחר אתה למטה, ומחר שוב תעלה. אז למה אנחנו ממהרים להכריז מלחמת עולם? יש לזכור שבסופו של דבר שני המגזרים הם מגזרים שנואים על ידי חלקים מסוימים בחברה הישראלית ולכן להפך: מצופה מאיתנו להפסיק את מחול השדים הזה ואולי באמת לנסות להתאחד עם הציבור הדתי על ידי לימוד תורה משותף, פעילויות משותפות, יזמות משותפות, וכך נגרום להעצמה של 2 המגזרים כאחד ובעיקר לאהוב, ולהבנה שבסופו של דבר 98% שווה ורק 2% שונה.

ומה מחכה לנו בשבוע הבא?

כמה דברים שלא ידעתם על הרב זלמן מלמד - מבכירי הרבנים בציונות הדתית. ומיהו באמת אמן המוזיקה הירושלמי שהחליט לשיר דווקא קדיש?

ועוד כתבות יהודיות מרתקות ומושקעות שלא תקראו בשום מקום אחר!

ילדים זה שמחה!

ברכות משוגרת לידיד נעורים, איש חיל, ר' שלמה חדד, ורעייתו תחי', עם הולדת בנם במזל"ט!

רק נחת!